

Per què una pastoral de conjunt?

En el número 26 de la nostra revista intentàvem explicar què és la *Pastoral* per la vida de l'Església i la definíem com *la seva acció salvadora*. Avui podríem donar un pas més i plantejar-la en els termes concrets del nostre temps, ja que la vida, per a ser plena, ha de respondre a les exigències de cada moment. Avui no es pot parlar de Pastoral sense afegir-hi un apelatiu que la determina i concreta el seu estil: *la Pastoral de Conjunt*. Què vol dir? Parlem-ne. Intentem donar una explicació que ens permeti copsar el seu veritable sentit.

La Pastoral de Conjunt arrenca de tres fets importants: En primer lloc el descobriment de la ruptura que avui existeix entre la vida dels homes i l'Església. És un fet ben clar que hom distingeix completament entre la seva vida humana i la seva pràctica religiosa. Cosa que no succeïa en altres temps en els quals els elements materials tenien un lloc més privilegiat en les pràctiques i cerimònies religioses i tota la vida humana estava impregnada d'un cert sentit religiós. Avui ens adonem que les noves institucions socials són estructurades sense presència d'elements religiosos com, per exemple, a una Associació de Caps de Família no se li acudirà de posar-se públicament sota l'advocació d'un Sant Patró ni instituir una festa anyal per honorar-lo. És més, fins i tot a vegades aquestes institucions són mancades d'una presència d'esperit cristià.

Un altre fet important és la presa de consciència de tota aquesta situació per part de molts sacerdots i laics. La inquietud que proporciona el veure que molts esforços fets per a fer arribar l'Evangelí a tots els homes queden fallits per topar amb unes estructures noves, impermeables moltes vegades a l'Evangelí. Aquesta inquietud ens porta a investigar quins són aquests obstacles per a refer de nou la nostra acció evangelitzadora.

En tercer lloc, les investigacions sociològiques ens han fet adonar que existeix un món sense llum cristiana, que en prescindeix totalment. Demostren també el pes indiscutible dels condicionaments col·lectius. És dir, avui les persones no pensen i viuen pel seu compte. Tothom informa el seu criteri amb el que li diuen els mitjans de difusió, amb la manera d'actuar d'uns líders concrets, amb els interessos de la seva classe social. Les persones van prenent, de mica en mica, consciència d'una certa solidaritat. Ja no es pot parlar, doncs, de parròquies soles o de grups tancats, sinó de regions senceres, perquè els interessos són col·lectius.

Tot això ha permès descobrir un seguit de defectes en la pastoral tradicional de l'Església, la validesa de la qual en altres temps no posem en dubte.

L'acció pastoral està tarada de clericalisme amb una manca molt notable de participació dels laics: Les qüestions religioses han esdevingut matèria exclusiva del clero, de tal manera que es podria pensar que la funció dels laics en l'Església con-

sistís únicament en proporcionar la matèria prima, posar fills al món. L'estructura discriminatòria de la mateixa pastoral com, per exemple, rectors i vicaris, limita els graus de responsabilitat i d'iniciativa a molts. La mateixa organització beneficent en la possessió dels càrrecs els converteix més en un mitjà per a viure que en un servei a realitzar, portant com a conseqüència un fort individualisme a l'hora de l'actuació de cadascú, acabant moltes vegades en un tancament hermètic i en una mena de competència comercial en oferir el producte religiós.

El localisme exclusivista és un altre defecte descobert en la vida pastoral d'un temps com el nostre, en el qual els homes, a més del territori, estan lligats a moltes altres dimensions. En una fàbrica hi treballen persones de pobles diferents i que, no obstant, tenen un problema en comú que sobrepassa el territori on viuen, el seu treball. En el nostre Vallès els condicionaments econòmics, culturals, de servei, etc. no afecten a un poble sol sinó a tota la comarca sencera. La inter-relació constant que proporcionen els mitjans de comunicació van donant una fesomia semblant als comportaments de persones que uns anys enrera vivien allunyades.

La mateixa organització pastoral ha estat parcial respecte dels seus destinataris. S'ha partit quasi bé sempre de la suposició que el nostre poble era cristià, quan la realitat ens ensenya que són molts els qui viuen allunyats de l'Església i la nostra acció evangelitzadora, per manca de ser compresa, no els arriba a frapar ni tan sols a dir-los gran cosa. S'ha centrat massa exclusivament en el culte o en els novenaris, sense pensar en una bona part del poble que quedava marginada per no oferir-los un mitjà de conèixer Jesucrist adequat a la seva manera de ser.

Davant de tots aquests fets s'imposa una nova línia, un nou esperit, en la vida de l'Església, caracteritzada per: *Una Pastoral integral* que posi en joc tota l'acció de l'Església en el camp de la litúrgia, en el de la predicació i en el de la seva organització, sense apoiar l'un i negligir l'altre, donant a cadascun la seva importància. *Una Pastoral comunitària* que posi en acció tot el Poble de Déu, laics, religiosos i sacerdots, desenrotllant cadascú les accions que li són pròpies i que cal anar descobrint segons les necessitats de cada moment i les noves línies d'acció mogudes per l'Esperit. *Una Pastoral que es dirigeixi a tots els homes*, estiguin a prop o lluny de l'Església, adequada per la condició concreta de cada grup, com feia Jesús que, d'una manera es donava a conèixer a les multituds i d'una altra adoctrinava els apòstols que ja havien cregut i es fiaven d'ell. Heus aquí el que denominem una *Pastoral de Conjunt* que ha d'anar caracteritzant avui la vida de la nostra Església; també la vida de l'Església en el nostre sector.

Lluís Ferret